

אינטנסיביות: מכשול להגשמה עצמית

שלום ידידי היקרים. הברכות האלוהיות שזורמות באטמוספירה סביבכם ובתוכם הן כוח רב עוצמה, אשר זמין לכם בתנאי שאתם פתוחים אליו.

הגשמה-עצמית פירושה להפוך להיות מודעים לכוח אוניברסאלי וקוסמי זה, הזמין בכל עת. הטרגדיה שלכם היא שאתם מנותקים מן הכוח האוניברסאלי ואינכם ערים לקיומו; שכן הידיעה עליו היא אחד התנאים המוקדמים להפוך אותו לזמין. כשאתם מגיעים לאן שהכוח יכול להיות זמין לכם, אתם מוצאים את עצמכם במצב קשה, כי אין לכם אפשרות להכיר/לדעת משהו שלא חוויתם. לפיכך, כדי לגשר על הפער בין הניסיון הקודם שלכם לבין הכוח הזמין, יש לשקול אפשרות חדשה. זו תמיד הגישה האינטליגנטית בכל צעד שעושים בכיוון חדש, בין אם במדע או בכל תפישה אחרת של האמת. אולם בדרך כלל אתם לא מוכנים לשקול אפשרות חדשה, בגלל האמונה הכוזבת שחייבות להיות לכם דעות מוצקות. כל הזמן אתם משנים את דעתכם בין כן מוחלט לבין לא מוחלט. שום תגלית לא יכולה להתרחש מתוך עמדה כזאת. העמדה האמיתית צריכה להיות, "האם זה אפשרי? האם זה יכול להיות? אני בכנות אתבונן ואשקול את האפשרות, בתום לב ובלי לחסוך כל מאמץ, בכל כיוון שיתברר כנחוץ".

זו אולי נשמעת משימה פשוטה ידידי; אך חרף היותה פשוטה באמת, בני האדם מתקשים במיוחד לאמץ עמדה כזו. לפיכך, אחד המעצורים להפיכת הכוח האוניברסאלי לזמין הוא חוסר היכולת להעמיד דברים לשאלה ברצינות ובפתיחות, ולהשאיר מקום לאמת חדשה – לא משנה עד כמה מהפכנית עשויה אמת זו להיות – להשאיר מקום להשקפה חדשה שנראית כסותרת את מה שהייתם משוכנעים בו ואת הניסיון הקודם שלכם.

מכשול זה של הכחשת עובדה שניצבת הישר לפניכם – משום שהפתיחות להתבונן בלי דעות קדומות נעדרת – מכשול זה הוא לעולם לא לגמרי תוצאה של "זה מעולם לא עלה בדעתי". כשזהו המקרה, האדם מאמץ מיד עמדה פתוחה בכל פעם שהחיים מציגים לפניו הזדמנות לכך – וההזדמנויות נקרות על דרכנו תמיד, שוב ושוב. הסירוב הנוקשה להתבונן ולשקול – אימוצן של דעות המבוססות פעמים רבות לא על ניסיון ממשי ואישי אלא רק על שמועות – הם תמיד תוצאה של פחד אישי להתבונן בעצמי.

מכשול חמור נוסף להגשמה-עצמית הוא שאתם מחזיקים באופן לא מודע בעמדות, בדעות, במחשבות וברגשות שסותרים לחלוטין את העמדות, הדעות, המחשבות והרגשות המודעים שלכם. פער זה מציב מחסום גדול, שכן החומר שמוחזק אצלכם באופן לא מודע מכסה על הכוח הקוסמי וחוסם אותו. השכל [mind] מאמין שכדאי לו לחסום את החומר הלא מודע. לפיכך הוא אינו יכול להירגע, הוא אינו יכול לאמץ את העמדה הגמישה ונטולת הפחד שחיונית כדי להישאר קשובים לכוח הקוסמי. צריך אם כך ללכת אל הלא-מודע לצורך מימוש הכוח הקיים בתוכם. כל רעיון כוזב, כל מסקנה לא נכונה, כל דעה שגויה, כל עמדה הרסנית, כל רגש שלילי, כל אלה עומדים הישר בדרכו של מימוש הכוח הזה.

כל זה ידוע לכם, ואנחנו עובדים כאן בניתב ללא לאות. אולם לא משנה עד כמה כולכם כאן שקועים בעבודת הניתב, קל לאבד את נקודת המבט שמכוונת אל הגשמה-עצמית ומדגישה את חשיבותה. הגשמה-עצמית פירושה, כפי שאמרתי, עשיית שימוש בכוח שיש לכם. זהו כוח עצום, ידידי.

מדובר בכוח שהוא כפול. הוא אנרגיה קוסמית והוא כוח מפיח חיים ואינסופי, כה אלמותי, כה מנציח-את-עצמו בדינאמיקה שלו, בחיות שלו, שאף אינכם יכולים לשער איזו השפעה יכולה להיות לו על האינדיבידואל. החיים בכללותם חייבים להשתנות בצורה דרסטית כשהאנרגיה הזו נעשית זמינה – לא פה ושם בעקבות פתיחות זמנית לכוח, אלא באופן קבוע, דרך האישיות שהשתנתה וכבר איננה מטפחת עמדות שחוסמות את הכוח. אנרגיה זו פועלת לפי חוקים מובנים משלה, וכידוע לכם, היא לחלוטין לא-אישית. בתנאים ההולמים, היא זורמת ללא הפרעה. כשהתנאים אינם הולמים, היא חסומה. בהתאם לאיך שהחסימה מוסרת, האנרגיה תחזור שוב לזרום, לא פעם בצורה שונה מן המצופה. האנרגיה זורמת לפי חוקים בלתי ניתנים לשינוי, לא-אישיים ומובנים לתוכה.

ההיבט השני של כוח זה הוא האינטליגנציה האוטונומית [העצמאית] שלו. כאשר אתם מבינים זאת, אתם יכולים להשתלב באינטליגנציה ובכוח. כשלא נותר בכם יותר חומר לא-מודע לפחד ולברוח מפניו, באמת אינכם תלויים יותר בסמכות ובעזרה מבחוץ. הצורך העז שלכם בסמכות חיצונית משתק אתכם, שכן ברשותכם, בתוכם, כבר נמצא כל דבר שאי פעם תזדקקו לו. אם אתם אכן משתמשים בכוח הזה, אין יותר ממה לפחד בחיים.

נושא הדיון העיקרי בהרצאה הערב עוסק במכשול אחד מסוים בפני השימוש בכוח זה. עוד לא דיברתי על היבט זה בעבר, חוץ מאזכור מהיר. מדובר בתנועת נשמה ספציפית, באקלים רגשי שברצוני לתאר. כדי להיות בתאום עם הכוח האוניברסאלי, האישיות חייבת להימצא ברגיעה פנימית וחיצונית. רגיעה כזו אין פירושה חוסר-תנועה וגם לא חוסר אנרגיה. אין זו רגיעה כוזבת שלא נושמת, לא זזה ולא מגיבה. בדיוק להפך. היא מתרחבת ומתכווצת כמו הנשימה – היא קצובה ורגועה, נטולת מאמץ ועם זאת רוטטת מרוב כוח, מוכנה לפעולה ושוקטת, שלוה ודינמית. מצב זה, כשמנסים לתאר אותו, אפשר בקלות להתבלבל ולראות בו אדישות, פסיביות או רפיון. לא מדובר באף אחד מאלה, אלא במצב משוחרר לחלוטין מן המתח שנובע מפחד, מגאווה ומרצון-עצמי.

במצבם הרגיל, אנשים נמצאים פחות או יותר במצב של אינטנסיביות דרוכה, שהוא מצב זר לכוח האוניברסאלי וסותר אותו. האינטנסיביות עצמה עשויה לגרום, בסופו של דבר, לחוסר-תנועה, לשיתוק, לפסיביות יתרה. קיצוניות כזו היא תמיד תוצאה של תנועת-נשמה אינטנסיבית שצריך לפוגג.

הגישה הדואלית לחיים מובילה לחוסר הבנה טיפוסי לגבי האינטנסיביות. קיימת מחשבה שאומרת, שככל שאדם הוא אינטנסיבי יותר, כך הוא יותר רציני, אחראי וממוקד; מנגד, ככל שהוא פחות אינטנסיבי, כך הוא יותר חסר-אחריות, קל-דעת ומבולבל. זה לא נכון ידידי. למען האמת, בדיוק להפך. רק כאשר הנפש זורמת ולא מתוחה יכולה האישיות להעניק תשומת לב מוחלטת למה שהיא עושה, חושבת, מרגישה וחווה. פירוש הדבר שלמות הוליסטית, יושרה, מניעים לא מחולקים ותשומת לב מלאה. מצב זה יכול להיות מושג רק כאשר אין כוחות מנוגדים שמפצלים את האדם הפנימי, ומכאן שאין פחדים נסתרים. ככל שהחומר הנפשי זורם ביתר קלילות כך יש יותר אנרגיה להשקיע בחיים, ופחות תשיות אחרי שהאנרגיה נוצלה. המתח והאינטנסיביות, שאינם דבר טבעי למצבו התודעתי והרגשי של האדם, הפכו לטבע שני עד כדי כך שהם התקבלו כדבר הטבעי. למען האמת, האינטנסיביות נתפשת כמצב הרצוי, המרמז על כל האיכויות הרוחניות שתיארתי – איכויות שניתן לממש רק כאשר הנפש היא "חסרת-אינטנסיביות".

כל עמדה נזירוטית היא תוצאה של – ומביאה לידי – אינטנסיביות מלאכותית, שמטופחת ומוזנת באופן מודע למחצה ומכוון. הדבר מנתק אתכם מזרם-החיים. הסיבה לטיפוח עמדה הרסנית כזו נעוצה חלקית בתפישה הדואליסטית השגויה שציניתי קודם לכן. בחלקו המניע לזה הוא חשיבות-עצמית ילדותית, הרצון להיבדל מכל השאר, למשוך תשומת לב לעצמך בכך שאתה גורם לכל דבר להיראות חשוב כל כך. לעתים תכופות קראתי לזה דרמטיזציה-עצמית. הדבר עשוי אפילו להתרחש בתוך האדם עצמו, בלי להיחשף בפני אחרים לעולם. במובן העמוק ביותר, כל מחלת נפש, כל חוסר-איזון רגשי הם כתוצאה מכך שאדם מגביר בכוונה את האינטנסיביות של תנועת נשמתו.

זהו תהליך סמוי מאוד שאפשר לראותו רק כאשר ממקדים בו את תשומת הלב. אתם כה רגילים למצב של מתח פנימי, עד שרק אם תתמקדו במצב זה שוב ושוב באמצעות תפישה שהושחזה היטב תוכלו לאמת את האינטנסיביות שלו, שאז היא תורגש כמשהו נוכרי ולא טבעי. זהו הצעד הראשון לקראת היכולת להרפות מן האינטנסיביות. תרגישו כאילו אתם משילים מעיל-משוגעים הדוק ומגביל שבתוכו נהגתם לחיות. אתם תצאו מתוכו אל חופש חדש, שאולי יעורר בכם הרגשה הרת סכנות בהתחלה. תרגישו חשופים בלעדיו, רק כדי ללמוד שאינכם חושפים את עצמכם אלא אך ורק לזרם-החיים המחייה של הקוסמוס. אז תתפשו עד כמה מגביל המתח הזה שבכם. המלאכותיות שלו יוצרת חוסר-תאום בין אישיותכם הפנימית לבין הכוח האוניברסאלי. המתח חופר חפירה עמוקה בחומר הנשמה, אשר במצבו הבריא אין בו בורות. אתם אפילו תגיעו לכך שתרגישו את הבור הזה, שקשור לדברים שאתם משוכנעים בהם חזק מדי, לתגובות-יתר ולרגשות עזים מדי ומוגזמים, כמו גם למתח שרירים. כל זה מונע את זרימת הכוח. הכוח האוניברסאלי חייב לחדור לכל רמות האישיות על מנת לתפקד היטב. אם התחום המנטאלי אחוז באינטנסיביות גדולה מדי בהשקפותיו, הוא מונע זרימה טרייה של כוח החיים. אם ישנה אינטנסיביות רגשית לא-ריאלית, כוח החיים אינו יכול לחדור לתחום הרגשי. אם בתחום הפיסי יש מתיחות בשרירים, כוח החיים אינו יכול לחדור למערכת הפיסית. לכן מתרחש התהליך ההדרגתי של מחלה, דעיכה ומוות פיסי.

אולי זכור לכם שלפני מספר שנים נתתי הרצאה על העיקרון המרחיב, המגביל והסטטי, שמתאר את תנועות הקוסמוס, את הנשימה הריתמית של כל הדברים החיים. נשימה קוסמית זו יכולה להתקיים רק כאשר אין אינטנסיביות מלאכותית במערכת. הבור שמחוללת האינטנסיביות בחומר הנשמה, גורם לשיתוק בכל הרמות. צריך גמישות בכל הרמות כדי להיות פתוחים לכוח האוניברסאלי. הגמישות לא יכולה להתקיים כאשר התנועות הזורמות נעשות מתוחות בשל היאחזות אינטנסיבית מדי בדעות, ברגשות ובשרירים הפיסיים, מבחוץ ומבפנים. לא משנה מאיזה צד תתחילו להתבונן באינטנסיביות שלכם ולהיעשות מודעים לה, אם תמשיכו עד הסוף, אתם תפוגגו בכל הרמות את הלחץ שגורמת האינטנסיביות.

התפישה השגויה שהאינטנסיביות היא חיובית חלה גם על עונג. יש אמונה חצי-מודעת וחצי-לא-מודעת, שככל שהאישיות מתוחה באינטנסיביות רבה יותר, כך העונג רב יותר. במילים אחרות, האינטנסיביות אמורה לרמוז לא רק על רצינות וריכוז, אלא גם על תענוג. אין זה נכון כלל וכלל. ככל שהאישיות זורמת ביתר קלילות וקלות – בהתחלה זה עשוי להיראות כמו ב"חוסר-חשיבות" [inconsequential] – כך גדול יותר הזרם הנכנס של כוח קוסמי, ומכאן שגם העונג מוגבר. אינטנסיביות היא

עמדת-אגו והיא מונעת את הוויתור על האגו. לכן העונג לא יכול להיחווה בה במידה שהאגו נאחז וחוסם את התהליכים הבלתי רצוניים. כל מי שלוקח את חייו ברצינות רבה מדי אינו מסוגל להשתתף בזרימה הקוסמית. משום כך, לעתים קרובות, מצב של הגשמה-עצמית נשמע מטעה בשפה האנושית. בקלות רבה מדי ניתן לבלבל בין מאפייניו לבין עמדות לא רצויות ופגומות באמת. אבל הקלילות והעדר הרצינות של אדם מוגשם-עצמית הם שונים בתכלית.

הבה נסכם: אישיות רגועה, קלילה, טבעית, נטולת דרמטיות ולא אינטנסיבית היא חיונית לצורך התבוננות בעצמי באמת; להענקת מלוא תשומת הלב לכל מה שהאישיות עושה; לחידוש מלאי האנרגיה שלה כדי שתוכל להשקיע אנרגיה נוספת; ולצורך שלמות הוליסטית במניעים ובחוויות. אין לבלבל בין דבר זה לבין קהות חושים שבה כתוצאה משכבה נסתרת של פחד וויתור. האחרונה פירושה מוות, הראשונה פירושה חיוניות מתפרצת. אינטנסיביות וחפירת-יתר בחומר הנשמה, גם אותם מבלבלים עם חיות, בעוד שלהניח לעצמכם להיות במצב הטבעי נראה בהתחלה כאילו אין לאדם מספיק חיים.

הדבר חל על רמות סמויות מאוד ידידי; ואולי לא קל לכם לדעת על מה אני מדבר. המילים שלי אולי נראות מעורפלות. לכן הכרחי להקשיב בעזרת יותר מאשר האוזן האינטלקטואלית שלכם. יתר על כן, עליכם להתחיל להתבונן בעצמכם עד שהאינטנסיביות ברגשות ובמחשבות שלכם, וגם בהווייתכם הפיסית, תהיה מודעת ואתם תתחילו לחוש את חוסר-הטבעיות שלה, להרגיש שהיא זרה לטבעכם הפנימי ביותר.

וכך, הגשמה-עצמית טוטאלית מביאה איתה צחוק והומור והעדר רצינות או כובד. אך אין זה בשום אופן בא לרמוז שהיא פוגמת ביושרה, או גורמת לאדם לפעול בלב ולב או מביאה לפיצול או לקונפליקט בגישתו לחיים. בדיוק להפך. האינטנסיביות הנדונה תמיד קשורה לפגם ביושרה, לחוסר כנות ברמה כלשהי, ולפיצול במניעיו של האדם ובתשומת ליבו, כמו גם לסירוב לתת מעצמו בלב שלם. כל אלה יוצרים את הצורך, כביכול, להיות אינטנסיביים. חשוב מאוד להבין זאת ידידי.

יושרה, כנות, והעדר הונאה-עצמית בדרך שבה אתם נותנים מהעצמי הטוטאלי שלכם בכל מעשיכם, בשילוב עם לב-קל, אלה התכונות שמכינות את התנאים שהולמים את הכוח האוניברסאלי. הכוח הקוסמי יכול אז להתבטא בשני היבטיו העיקריים. הוא יכול לגאות ולזרום דרך כל הווייתכם, להחיות את כל האברים הפנימיים והחיצוניים, את האדם על כל היבטיו. בנוסף, האינטליגנציה האוטונומית שלו יכולה להתבטא מתוך המעמקים הפנימיים שלכם, להדריך, לעורר השראה וללמד אתכם, עד ליצירת אינטגרציה בין האגו הנפרד שלכם לבינה, כך שאתם הופכים להיות בלתי מפוצלים ושלמים הוליסטית. במצב זה האלוהי חי בכם ואתם חיים בתוכו.

במצב ההפוך, במישור הדואליסטי, בני האדם רציניים מדי, הם כבדים ואינטנסיביים מצד אחד, תוך שהם חסרי ריכוז, מפוצלים במניעים וברצונות שלהם ומרמים את עצמם מצד שני. חוסר האיזון הזה חייב לפנות דרך לאיזון משני הצדדים. היכן שהיה פיצול בכיוון, הכיוונים חייבים להתאחד; היכן שהיו רצונות סותרים, זרם הרצונות חייב להתאחד; היכן שהיו פגמים ביושרה וחוסר יושר, אולי ברמות העמוקות והנסתרות ביותר, היושר חייב להתבסס באופן מוחלט; היכן שהיתה חוסר נכונות לתת מעצמכם לחיים, חייבת להתבסס הנכונות להשקיע מעצמכם. בד בבד עם ההכוונה מחדש של האופי והאישיות, תהיה לכם האפשרות להרפות מן האינטנסיביות ולפתח קלילות במקום שהכובד שרר בו. אינכם חייבים להתייחס לחיים ולעצמכם ברצינות יתרה שכזו, בדרך שלילית, מלאת ייאוש וכבדה שכזו. אתם יכולים להתייחס לחיים ולעצמי ברצינות, דרך זה שאתם משקיעים בהם יושר/כנות, ודרך הרצון לתת באותה המידה שאתם רוצים לקבל. שום דבר לא סופי כל כך, אין שום דבר שצריך להילחם עליו, או נגדו. אי-אינטנסיביות נכונה זו הופכת את הכוח האוניברסאלי לזמין, בעוד שהאינטנסיביות שאני דן בה היא התכווצות שחוסמת את מעבר הכוח האוניברסאלי. לעתים קרובות חל בלבול בין ההתכווצות הזו לבין רצינות, ריכוז, שלמות במטרות ובהוויה, וגם מבלבלים אותה עם תענוגות לוחטים. ההתכווצות משמשת כתחליף ליושר אמיתי עם עצמך ועם החיים, למתן תשומת לב מלאה לכל אחד מהיבטי החיים. שניים אלה מאפשרים להוויה להיות ללא-אינטנסיביות, שהוא מצב כל כך מענג וכל כך מביא תמיד להתחדשות-עצמית.

ידידי, כשתוכלו להגיע אל הצעד המכריע הזה בצמיחתכם, הקדישו לו תשומת לב. עוד הרבה לפני שתהיו מסוגלים לוותר לחלוטין על האינטנסיביות הלא-בריאה אצלכם, עצם המודעות אליה והבנת משמעותה יצביעו על התקדמותכם הגדולה. ברגע שמודעות כזו תתבסס בכם, חלק מן הכיוון ישתחרר ויפיח בכם חיים חדשים ואנרגיה חדשה.

הכיוון שנגרם ממתח-היתר בחומר הנשמה גורם לכם להסתגר, להיות מתוחים ובלי יכולת לזוז [להשתנות], לא משנה עד כמה התנועות המלאכותיות עשויות להיות סוערות. התנועה היא מאבק חיצוני. האינטנסיביות שקיימת במתח החיצוני – בין אם היא מתבטאת בתנועות קופצניות או בשיתוק – לא מאפשרת לעוצמה הפנימית של כוח החיים להניע אתכם.

הגשמה-עצמית ואיחוד עם זרם הכוח [power current] של הזרם הקוסמי [cosmic stream] פירושים לצאת החוצה, לנוע לעבר החיים ולקראת אחרים. התנועה החוצה היא הדבר שאנשים כה פוחדים מפניו. אתם בולמים את עצמכם, אתם מתכווצים בתוך עצמכם – ואתם חושבים שכך אתם בטוחים מרע. לעתים קרובות אתם גם לא מודעים לכך, משום שאולי אימצתם גינונים מסוימים שמעניקים לכם את האשליה שאתם לא פוחדים להפקיד את עצמכם בידי הכוח הזה אשר מניע ומאחד אתכם עם החיים ועם אחרים. תחבולות שטחיות עשויות להעלים מכם את העובדה שאתם לא באמת רוצים להראות

את עצמכם כפי שאתם לאחרים, אלא רק עם המסכות והמסווה שלכם. אין זה קשר כנה עם אדם אחר. הנפרדות גורמת לאומללות, כי היא משקפת את הנפרדות בין העצמי החיצוני והפנימי, העצמי ואחרים, העצמי ועמדות אמיתיות ונאמנות לחיים, העצמי ותהליכי החיים.

הכוח האוניברסאלי הוא אמין לחלוטין. להתייחס אליו בחשדנות זו שטות גמורה ידידיי. מה שיש לכם סיבה לחשוד בו הוא הפחד שלכם מעצמכם, שקיים רק משום שעוד נותרו בכס תחום אחד או שניים שלגביהם אתם רוצים להונות את עצמכם. בה במידה שאתם מחליטים לדחול מכך, תוכלו להתגבר על הפחד. ישועתכם תימצא במימוש הכוחות הקוסמיים שלכם עצמכם. מחסום נוסף הוא טוב-לב כוזב, שניתן גם לקרוא לו רגשנות. הרגשנות, שקל מאוד להתעלם ממנה, נוצרת משילוב בין שתי מגמות. האחת היא התשוקה הפנימית והאותנטית להיות חברותיים, לאהוב, להיות כנים באמת עד עמקי הווייתכם, ולבטוח בכוחות האוניברסאליים. השנייה היא הפחד שלכם, שמוליד הונאות וגורם לכם לעצור את עצמכם על ידי היאחזות חזקה באגו. הדחף המולד שלכם להרפות מן העצמי החיצוני ולהפקיד את עצמכם בידי התהליכים הקוסמיים הפנימיים חייב להתקיים תמיד. פירוש הדבר הוא לאהוב באמת. כאשר פחד, גאווה ורצון-עצמי חוסמים את ההליכה בכיוון זה, בלתי אפשרי לאהוב, והחברותיות מתהפכת. הנטייה להיפתח החוצה מתוך אמון ואהבה איננה ניתנת לדיכוי משום שהיא חלק אינטגרלי מטבע הבריאה. היא החיים עצמם. אתם חלק מהחיים ולכן אתם חייבים לנטות לאותו הכיוון. הקונפליקט בין הנטייה לזרום עם החיים והפחד לעשות זאת יוצר טוב-לב כוזב, רגשנות. טוב-לב כוזב הוא התוצאה, כאשר רגשות אמיתיים נחסמים. האישיות מרגישה אשמה על מניעת זרם הרגשות הטבעי, על הקהיית הרגשות. החיוניות שקיימת ברגשות אמיתיים הופכת את אינטנסיביות-היתר למיותרת, והיא גם לא מכירה ברגשות-חובה – טוב-לב כוזב, רגשנות. היא חופשייה וספונטאנית, כיוון שלאהבה אין דבר וחצי דבר עם חובה. הרגשות המעורפלים מצד שני, אם נפרש אותם ביושר ונבטא אותם, הם יאמרו, "ככה אני אמור להרגיש, אך לרוע המזל אני לא יכול להרגיש כך בכנות".

טוב-לב כוזב עומד בדרכו של מימוש הכוח הקוסמי יותר מאשר ההודאה של האדם שהוא חסר-רגשות בשלב זה למרות שהוא רוצה להרגיש, ושהוא נטול אהבה בשלב זה חרף רצונו לאהוב. ההודאה מאפשרת לאדם להביע את ההשתוקקות אל היכולת להרגיש ולאהוב. ברגשנות, האדם חי תחת האשליה שהוא כבר הגיע למצב הזה. אחרי הכרה כנה בהיעדר-אהבה ובתשוקה לאהוב, הצעד הבא הוא למצוא את החלק בכס שאומר, "אבל אני לא רוצה להרגיש, אני לא רוצה לאהוב". כל עוד אינכם מחוברים לחלק הזה בעצמכם, אינכם יכולים להתחבר לתהליכי החיים, למציאות, לכוח האוניברסאלי; שכן ההתנגדות להרגיש ולאהוב היא המציאות הנוכחית שלכם. הכחשת המציאות הנוכחית שלכם לא מאפשרת לחוות מציאות רחבה יותר. אם תוכלו לשאול בשלב זה בעבודת הניתב שלכם, "איפה אני עדיין מתעסק בטוב-לב-חובה בגלל חוסר רצון להתייצב מול הסירוב שלי להרגיש רגשות אמיתיים"? אז תוכלו להמשיך ולשאול את העצמי העמוק והפנימי ביותר שלכם מדוע אתם מסרבים. מה הפחד ואי הרצון לעשות זאת? תוכלו גם להתחיל להתבונן במתיחות ובאינטנסיביות שלכם שעולות על תשומת הלב, על הריכוז ועל מלוא החוויה הרגועה והטבעית שלכם. האינטנסיביות נותנת הרגשה לא טובה כלל. היא בעייתית ומובילה לבעיות גדולות אף יותר בתוך עצמכם ועם הסביבה. רגשות עמוקים ומלאים אינם צריכים להיות אינטנסיביים במובן שלילי זה. היו מודעים להבדל.

מקדו את תשומת הלב בוואריאציות הקלות – היכן יש מתיחות במחשבות, ברגשות ובגוף; היכן התגובות שלכם אולי לא כל כך חזקות כפי שאתם גורמים לעצמכם להרגיש כרגע. האם הרגשות שלכם באמת אינטנסיביים עד כדי כך? שקלו את האפשרות שאילו הונח לרגשות והם היו פועלים לפי טבעם, אולי כלל לא הייתם מרגישים אינטנסיביות לא-נעימה שכזו לגבי דבר זה או אחר. האם אמונה פנימית זו או אחרת אכן חזקה עד כדי כך? האם יש לכם סיבה להיות משוכנעים עד כדי כך? ותרו על האינטנסיביות בשכנוע שלכם ושקלו את האפשרות ההפוכה.

עתה היעשו מודעים לאזורים קטנים בגוף עם מתח, עם אינטנסיביות ברקמות השרירים ובכל הווייתכם הפיסית. מיקוד תשומת הלב שלכם באופן הזה באזורים אלה, מאפשר לכם לזהות את אי הרצון להרפות. מהי ההסתייגות הזו? כדי להיות לא-אינטנסיביים דרושה לכם מידה מסוימת של אמון במה שקורה איתכם ועם החיים, אמון שאין לכם. האמון יכול לבוא רק כאשר האמון-העצמי שלכם נעשה מוצדק לחלוטין. אבל עוד לפני שזהו המקרה, יש ערך רב לעצם ההתבוננות באי-הרצון שלכם להירגע ולדעת, שמתח ואינטנסיביות הם המחסומים המידיים להגשמה-עצמית. ההסתייגות שלכם קשורה ישירות לאי הרצון לראות משהו בתוך עצמכם. דבר זה בתורו אחראי ישירות לחוסר-אמון-עצמי, ומכאן לחוסר-אמון בכוחות היצירתיים [הבוראים].

אם קיימת התבוננות במקומות האלה, הגעתם באמת אל סף ההגשמה-העצמית. הגשמה-עצמית תהפוך לתהליך הדרגתי, תהליך שבו אתם מרגישים את עצמכם זורמים עם היקום ונמצאים איתו בהרמוניה; שבו אתם יוצרים קשר עם האינטליגנציה העמוקה בכס, שבלעדיה שום דבר לא יכול להצליח. כאשר אינטליגנציה עמוקה זו נותרת מחוץ לתמונה, כל מה שאתם מחליטים או עושים לא יכול בשום אופן להניב תשובות או תוצאות מספקות.

כאשר אתם יוצרים לראשונה קשר עם אינטליגנציה זו והיא מתבטאת בכך ואתם מתחילים לראות את תבונתה המוחלטת ואת נכונותה הטוטאלית – אותו עיקרון מאחד ובלתי ניתן לחלוקה, שאין בו קונפליקטים דואליסטיים של טוב מול רע – דומה כאילו יצרתם קשר עם כוח זר בתוך עצמכם. ככל שאתם עושים זאת לעתים קרובות יותר ויותר, אתם מתגברים על החשש ההולך ופוחת שלכם להיות מחויבים למשהו שאינכם יכולים לבטוח בו לגמרי. האינטגרציה בין העצמי המודע והרצוני שלכם לתהליכים הבלתי-רצוניים של כוח עצום זה משתרשת ביתר תוקף. כל צעד בדרך, כל התגברות חדשה, מוכיחים לכם עד כמה מוצדק האמון שלכם בו. עם כל צעד אתם נעשים מודעים יותר למציאות של כוח זה ושהכוח הוא שלכם. איך אפשר להיות בפחד עם אוצר כזה? לא נותרות שום בעיות לא פתורות. היות שכוח זה קיים לאורכו ולרוחבו של היקום כולו, הוא קיים בכך ובכל אחד אחר. כאשר הבנה זו מחלחלת באמת וחודרת לכל הווייתכם ולכל הבנתכם, אחווה במובנה האמיתי הופכת לבלתי נמנעת. אי-חיבה היא רק גורם שטחי, ומתברר לכם שכולכם מאוחדים באמצעות הכוח הזה. הקונפליקט בין עצמי לאחרים נפסק. אתם נעשים ייחודיים ביותר – כמו כל האחרים – אך במובן הטוב ביותר של המילה.

זוהי הדרך ידידי. בכל פעם שיש לי הזכות לדבר איתכם ולעזור לכם לשפוך אור בנתיב זה מזווית אחרת, מתוך שיקול אחר, אני נותן לכם חומר שאתם יכולים לבחור להשתמש בו ככל שתחפצו.

האם יש שאלות הקשורות להרצאה זו?

שאלה: איכשהו, בפעם הראשונה, ההרצאה שלך הרגיזה אותי מאוד. אני שואל את עצמי אם זה משום שאני קרוב לנקודה שאתה מדבר עליה ומתנגד לה?

תשובה: האם תוכל לאתר במדויק מה הרגיו אותך בהרצאה הזו?

שאלה: זה קשור לתקווה שיכלה להיות לאדם...

תשובה: זה מרגיז אותך משום שאתה עוד לא ממש מוכן [ready] לבטוח בזה. הדבר מרגיז במובן זה שאדם יודע שהאפשרויות האלה קיימות, ועם זאת הוא אינו בוטח בעצמו ללכת בדרך לשם. זו הסיבה מדוע חלק גדול באנושות מאמין עד כדי אלימות בחוסר-תקווה, בשליליות, בהשקפה שהעולם הוא כאוטי וחסר תכלית. זוהי משאלת לב בלבד, ממש כמו התקווה הילדותית שאלוהות כלשהי תביא לך ישועה במקומך, או שתוכל להיעזר בעצתם ובסמכותם של אנשים אחרים וכך אושר שמיימי ייפול בחלקך בעולם הבא. הדבקות באמונה חיצונית, לא משנה מהי צורתה השמרנית או הלא שמרנית, מכילה משאלות לב בלבד, בדיוק כמו חוסר-תקווה. חוסר תקווה אומרת, "אני לא צריך לעשות כלום – לא להתמודד עם משהו לא נעים, לא לשנות את האישיות שלי ולא לוותר על עמדה הרסנית שאני לא רוצה להשיל – כי כל זה לא משנה בכל מקרה".

אם החיים חסרי תכלית, אם אין הגיון או סיבה, אם אין שום אבולוציה ורציפות לכל מה שחי, אז בהחלט, ההתגברות על פגמי אופי אינה נחוצה. כשמאמצים פילוסופיית חיים ניהיליסטית, נוח מאוד להשתמש מן ההיבטים הלא נעימים של ההתמודדות-העצמית. זו הסיבה מדוע חוסר תקווה הוא לא פחות משאלת לב אסקפיסטית [בריחה מהמציאות] מאשר התקווה שמי שידאג לך זו אינטליגנציה אחרת, שאיננה זו שלך. בשני המקרים אפשר להימנע מהתמודדות עם הצדדים הלא-מחמיאים שהורסים את האידיאלים של האדם לגבי עצמו. אלה שני צדדים של אותו המטבע: עתיד צבוע בוורוד בחיי העולם הבא, שמושג על ידי דבקות באמונה חיצונית וציות לחוקים ולכללים שבאים מבחוץ, אינו שונה מהותית מחוסר תקווה ניהיליסטי. שניהם משתמטים ממה שנראה קשה ביותר – התמודדות-עצמית כנה.

שאלה: מה הסיבה, ואצל מי האחריות לחוסר היכולת של רוב האנושות לחוש את הכוח הקוסמי? האם זה משום שרוב האנשים אינם מודעים לכוח הקוסמי בגלל חוסר התפתחות?

תשובה: כן, זהו חוסר התפתחות, חוסר מודעות. כעת, מי אחראי לכך? כל אינדיבידואל בעצמו. האמת שאיתה קשה כל כך להתמודד לאנשים רבים כל כך היא שאף אחד אף פעם לא אחראי על אף אחד אחר. הדבר נראה אולי בלתי נתפש לאור אירועים היסטוריים מסוימים – או בהתחשב בשיקולים שטחיים, כאשר שופטים לפי מראה עיניים ומחזיקים בשברי אמיתות – אולם בנייתו האחרון והעמוק ביותר, כל ישות אינדיבידואלית אחראית על עצמה. כל מה שקורה במהלך החיים מעניק הזדמנות לפתיחת המודעות והרחבתה. נכון גם לומר שילד בכיתה הנמוכה ביותר בבית הספר אינו יכול להבין את מה שמבין מבוגר. כך שאין זה חטא כשאדם אינו מסוגל לקלוט. המצב שונה כאשר האדם מסוגל אבל לא מוכן [unwilling]; כשהאדם מסוגל לפתוח ולהרחיב אבל הוא עוצר את עצמו בכוונה באמצעות הרסנות ועקשנות מיותרות.

כיום, האנושות בכללותה נמצאת בדיוק היכן שהיא צריכה להיות, היכן שהיא לא יכולה שלא להיות, שכן זהו סך כל האינדיבידואלים, בעבר ובהווה, שמאכלסים את האדמה הזו. כל אינדיבידואל יכול לנצל כל שנייה ושנייה בחייו כהזדמנות להתרחב ולצמוח. כל מי שמתמיד בנתיב ברצינות יכול לאמת זאת. אתם יכולים להפוך כל דבר שקורה לכם לקרש קפיצה אדיר, לחומר הטוב ביותר להמשך צמיחתכם, או שאתם יכולים להרשות למה שקורה להשפיע עליכם לרעה. הדבר תקף לא רק במקרים אומללים, אלא באותה המידה הוא חל גם על אירועים חיוביים. לעתים קרובות האירועים החיוביים מעכבים את הצמיחה ממש כמו שעושות הטראומות בחיינו. אירועים חיוביים עשויים לעודד עצלנות, סטגנציה [קפיאה על השמרים] ואשליות. איך שאתם מבינים כל דבר שקורה, קובע האם הדבר יעזור או יפריע להתרחבות התפיסה שלכם. לבני אדם יש נטייה

לחשוב שהתנאים החיצוניים הם הגורמים המכריעים בחייהם, ולא העמדות שלהם. אולם תמיד עמדותיו של האדם הן אלה שקובעות למה יש חשיבות אמיתית.

כוחות קוסמיים יכולים להיות זמינים לאדם רק דרך התגברותו על קשיים חיצוניים, שהם השתקפות ישירה של חסימותיו פנימיות. אחרי שאתם רואים זאת ויודעים שאתם האחראים, אתם נמצאים בדרך למימוש העצמי האמיתי שלכם – או אם לומר זאת בדרך שונה – למימוש הכוחות האוניברסאליים.

שאלה: בתור רופא אני שואל האם יש איזושהי דרך להחיל איכשהו את הכוח הקוסמי ישירות על בני אדם באמצעים פיסיים, באמצעות מכשירים פיסיים – לא בהכרח כדי לפתור את כל הבעיה, אלא כדי לעזור בהקלת הסבל ולתת כיוון. למשל, המצבר [accumulator] של וילהלם רייך וכמה מכשירים אחרים, כפי שהוסברו על ידי [אדגר] קייסי ואנשים אחרים שעובדים עם זה – האם באמת אלה ניסיונות בכיוון הזה?

תשובה: אכן כן. אלה – ורבים רבים אחרים, במקומות רבים בכדור הארץ, שאינם ידועים לציבור – הן דרכים לתעל את כוח החיים כך שיזרום בתוך בני האדם היכן שהכוח צריך ויכול היה לזרום, אם לא היה חוסר איזון במערכת. אפשר לגרום לכוח החיים להיות זמין יותר למערכת הפיסית דרך מכשירים חיצוניים, ובכך לפתוח את האפשרות לחדירתם של הכוחות הקוסמיים פנימה, לתחום המנטאלי והרגשי. עם זאת יש להבין, שלא משנה כמה ממנו יכול להיות זמין דרך מתקנים פיסיים, כוח החיים הוא כוח מנטאלי ורוחני במהותו. זמינותו תלויה בעמדות מנטאליות או רוחניות. ההשפעה של מכשירים פיסיים חייבת להתפוגג עם הזמן, אם המנטאליות לא מתחילה לעלות בקנה אחד עם טבעו של הכוח הקוסמי. ניתן להשתמש בו פיסית וזמנית, עד דרגה מסוימת, אבל יש גבול לכיוון הזה.

הדרך הטובה ביותר להשתמש בגישה הפיסית היא לעזור לאישיות לשנות כיוון, מה שייתן לאנשים רבים את הסיבולת להמשיך, שאחרת אין להם. שינוי האישיות אינו גורם לאנשים לאבד את ייחודיותם, אלא להפך, הוא גורם להם להיות עוד יותר העצמי הייחודי שלהם, על ידי סילוק העיוותים, חוסר האיזון, ההרסנות. האישיות חייבת ליצור התאמה בינה לבין הכוח הזה בשביל להפסיק להסתמך על מכשירים מבחוץ ולקבל גישה מתמדת למקור הבלתי נדלה של כוח זה בעומק הווייתה. כל עוד זה מובן לאנשים שעובדים מהצד החיצוני, הכל טוב ויפה, משום שאז הם לא יתאכזבו כאשר ההשפעה לא תחזיק מעמד.

מי ייתן וכולכם תנצלו באופן מלא את מה שנתתי לכם הערב, כך שפלא היקום – פלא החיים האלה כאן ועכשיו – יוכל להיפתח בפניכם. הדבר יתרחש לא באמצעות קיצורי דרך, אשליות, משאלות לב ריקות, תרופות פלא, אלא דרך הגינות ויושר עם עצמכם ועם חייכם. היו מבורכים, כולכם. היו בשלום, היו באלוהים.

נערך על ידי ג'ודית וג'ון סולי